

ressò mont-roigenc

RACÓ HISTÒRIC DE MONS RUBEUS:

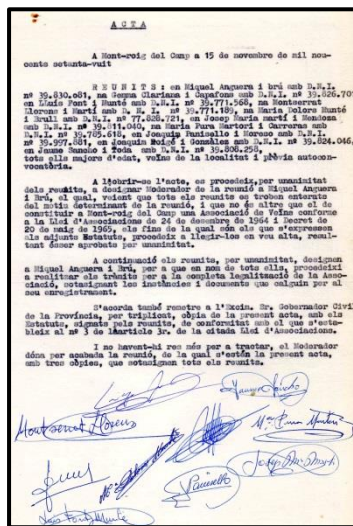
40 ANYS DE LA FUNDACIÓ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS MUNTANYA ROJA

Miquel Anguera, "Beatet"

13-12-2018

De fet, l'AVMR ja feia activitats culturals i polítiques des del 1974. La primera d'elles fou portar la Flama del Canigó des de Reus per encendre les nostres foguerades de la revetlla de Sant Joan (eren els temps de mossèn Jaume Gabarra, q.e.p.r.).

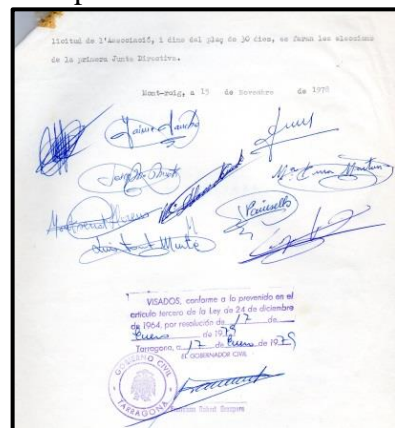
La data oficial de la signatura de l'acta fundacional fou el 15 de novembre de 1978

(abans, per cert, que el referèndum sobre la sacrosanta constitució espanyola). Deu socis en nom de l'assemblea, reunits al Casino (carrer Major 16-18) vam signar l'acta fundacional i posteriorment vam portar tots els documents al Govern Civil de Tarragona (estatuts i acta, amb tot l'enrenou que vam tenir perquè els volíem en català...).

Després d'algunes reunions al govern civil, al final ens van aprovar els estatuts i l'acta fundacional en català.

Això sí: encara amb la consegüent àliga franquista. El governador civil era l'inefable Francesc Robert Graupera... (sí, aquell de la "guerra de la pataca" del 1980 a la N-340, a tocar de la Caseta del Rellotge).

La segona activitat remarcable que vam dur a terme, fou la revetlla de Sant Joan, amb una sardinada i ball al camp de futbol (actual parc de Maria Martori), amb notable èxit de participació de la gent de Mont-roig. La gent, després dels anys foscos del franquisme volia participar amb tot i de tot, i això es veia en les assemblees que dúiem a terme al Casino, sempre plenes de gom a gom. La gent teníem fam i set de democràcia (igual que ara que, a més, voldríem justícia. Dissortadament, ara per ara, només la trobem a Europa (Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Escòcia...))

La tercera activitat fou, sens dubte, la preparació de l'homenatge popular de Mont-roig a Joan Miró que tindria lloc el 29 d'abril de 1979. Hi vam treballar més de dos anys. El problema principal fou que, donat que la Generalitat encara no havia rebut el traspàs de les competències de Cultura i Heràldica des del govern central, tot es va haver de tramitar amb Madrid, amb els corresponents problemes de permisos, cartes, protocols, retards, etc. Sortosament, teníem un secretari, en Joan Guinovart, que ens ajudà amb tot i per a tot (escriure cartes a Madrid, demanar permisos, trucades telefòniques, etc.). També vull recordar (en agraïment) la figura de l'Albert Aragonès (Fontà) que sempre

cobria les meves absències quan calia viatjar a Tarragona, anar a la Casa de la Vila, o on calgués per tirar endavant la tasca de legalitzar i fundar, oficialment, la nostra AVMR.

Amb l'homenatge a Joan Miró, s'havia decidit declarar-lo Fill Adoptiu de Mont-roig, donar-li la primera medalla d'or de la Vila i atorgar-li el nom de la plaça, aleshores del "Generalísimo". L'alcalde d'aleshores (F. Aguiló) ens havia demanat que li portéssim força signatures del veïns de Mont-roig, per donar suport al canvi de nom.

Recordo que, durant una colla de llargues setmanes, vaig passar casa per casa del poble a demanar les esmentades signatures i, malgrat que algunes persones no van voler signar (per por i/o perquè ja els estava bé el nom del *Generalísimo*, en vaig recollir unes 1.000, aproximadament. L'Alcalde Aguiló ja ho considerà suficient.

Moltes són les activitats que hem dut a terme durant aquestes 4 dècades. El més important, però, és que, sense gaires escarafalls, ni actes públics, ni celebracions especials, ni complicitats institucionals (ans el contrari), hem anat treballant com a formiguetes aconseguint una munió d'objectius que haurem pogut deixar a la lleixa de la nostra història.

Només cal pensar en **Ressò mont-roigenc**, editat ininterrompudament des del 1981 (en suport paper fins al 2014 i, des d'aleshores en suport digital). **Ressò** ha estat i és el veritable cronista del poble. Quantes i quantes vegades ens hauran trucat per demanar-nos alguna informació publicada a **Ressò** !!! (fins i tot des la Casa de la Vila).

I el grapat de llibres que en aquestes 4 dècades hem publicat? Llibres ben

repassats abans de publicar-los, per evitar errors com els que hem trobat en algun llibre local, per no haver-ho fet. També hem d'apuntar al nostre *haver* la munió d'exposicions i xerrades ofertes durant tots aquests anys. Especialment recordo algunes assemblees que vam organitzar per explicar la llei d'Hond't que regularia també les primeres eleccions municipals del 1979 i posteriors conteses electorals. Recordo el Casino ple com un ou, on la gent estava àvida de saber i volia entrar de ple en la nova democràcia que acabàvem d'estrenar després de la mort del dictador Franco. I els XXVII Aplecs de Sardanes que vam organitzar? I les 33 excursions populars? I la recuperació del nostrat Ball de Coques, joia vuitcentista i únic BCIL ? (bé cultural d'interès local). I els 44 anys que, ininterrompudament, hem portat la Flama del Canigó per Sant Joan?

En fi, no ens volem estendre més, però la feinada que durant aquests 40 anys hem fet, és un signe de compromís, estima i treball envers el poble que ens va veure néixer. És l'associació cultural més antiga de Mont-roig que encara està treballant i, *com a joia de la corona* de les nostres activitats, tenim **Ressò Mont-roigenc**, que aviat farà també els 40 anys del seu número zero i també volem destacar la nostra col·laboració i patrocini amb els Caps de Setmana Diatònics a l'Ermita, veritables referents de la música tradicional del sud del Principat.

Per acabar aquest breu resum de 40 anys no voldríem oblidar-nos de l'ampli suport que hem donat i seguirem donant a les construccions de pedra seca que, el proppassat 28 de novembre, tingué la catalogació de Patrimoni Immateral de la Humanitat per part de la UNESCO i tot això sense cap ajut municipal. Només amb el treball i la tossuderia del Grup Barracaire de Mont-roig i la nostra col·laboració.

Continuarem treballant pel nostre poble i explicant-ho, encara que no en tinguem cap reconeixement. Com diu la dita, *el temps posa tothom al seu lloc*. Que així siga.

No celebrem el nostre 40è aniversari (com d'altres celebrarien amb *pompa i plateret*) perquè no és la nostra forma de ser ni de fer i, a més, no està el nostre País per a celebracions amb presos polítics a la presó, 4 d'ells en vaga de fam, d'altres a l'exili, i ben a prop d'un judici, la sentència del qual, de ben segur que ja està pensada i/o escrita. Continuarem treballant mentre ens resti una mica d'alè. Mont-roig no és el millor poble del món, però és el nostre! Tenim pressa!